

РЕШЕНИЕ

№ 22044

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6479** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, подадена чрез процесуален представител адв. М. Б.-Щ., срещу решение № 2078 от 30.04.2024г. на СРС, НО, 109-и състав, постановено по нахд № 13460/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че за да бъде определено правоотношението между възложителя и изпълнителя на една работа като трудово, следвало да бъде установено договаряне между тях по основните елементи на трудовия договор, съгласно чл. 66, ал, 1 КТ: мястото на работа, наименованието на длъжността и характера на работата, началото на изпълнение, времетраене на работата, продължителност на работния ден, почивки или отпуски, основно и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане. В сключените договори за услуги такива реквизити нямало, поради което консултантските услуги по т.нар. „граждански договори“ не са били предоставяни като задължение по трудов договор. Жалбоподателят твърди, че по същината си тези договори са подчинени на правилата за договор за изработка. В тази връзка били и представените ежемесечни отчети от В. Л.. Консултантската услуга по част „електро“ нямало как да бъде приравнена на трудовата функция „технически

сътрудник“.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. Б.-Щ., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 109-и състав по нахд № 13460/2023г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 22-2300231/11.09.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място].

Ответникът – директор на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място], чрез процесуален представител юрк. П. Б. оспорва жалбата, като моли да бъде постановено решение, с което същата да бъде отхвърлена.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 2078 от 30.04.2024г., постановено по нахд № 13460/2023г. на СРС, НО, 109-и състав е било потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2300231/11.09.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място], с което на „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, представлявано от В. В. А. на основание чл.416, ал.5 във вр. чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на сумата от 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение по чл.62, ал.1 във вр. чл.1, ал.2 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на актосъставителя А. Н. Н., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.62, ал.1 във вр. чл.1, ал.2 от КТ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 27.04.2023г. в [населено място], [улица], в офис на дружеството „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД е заварено да полага труд лицето В. Л. Л.. В попълнена от него декларация, той е посочил, че изпълнява длъжността „технически сътрудник“, с работно време от 8.30 часа до 17.30 часа, почивни дни- събота и неделя, почивки през деня- 60 минути, като получава възнаграждение от 2 400.00 лева. При преглед на представените доказателства /трудов договор № 596/29.04.2021г., длъжностна характеристика, заповед № 596/29.10.2021г. и четири договора за услуги от 01.11.2021г., 01.03.2022г., 01.06.2022г. и 01.09.2022г./, е било прието, че лицето престира трудов резултат, без да има сключен с работодателя трудов договор. Представените договори за услуги прикривали в действителност трудово правоотношение. В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-2300231/19.05.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление №

22-2300231/11.09.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], с което касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.62, ал.1 КТ и е санкциониран в размер на сумата от 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 109-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, представлявано от В. А. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 19.05.2023г. и в НП от 11.09.2023г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

По съществуването на спора СРС, НО, 109-и състав правилно е установил, че НП № 22-2300231/11.09.2023г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от въззивния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.62, ал.1 КТ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкция в минимален размер от 1 500.00 /хиляда и петстотин / лева.

С влязло в законна сила решение № 1427/25.07.2023г. по адм. дело № 1257/2023г. на Административен съд- Пловдив, потвърдено с решение № 3643/26.03.2024г. по адм. дело № 10356/2023г. на ВАС на РБ, е установено, че възложените на В. Л. Л. задължения по трудов договор № 596/29.04.2021г. и следващите граждански договори за периода 01.11.2021г.-27.04.2023г. се припокриват. Касае се за типично трудово правоотношение, а представените от лицето отчети в периода м. 11.2021г. до м.03.2023г. отразяват положен труд, който по своя характер и естество покрива задължения, предвидени в длъжностната характеристика за длъжността „технически сътрудник“ а именно: контролира и отчита работата на обектите; извършва отчет на строителния обект; изготвя екзекутивна документация; своевременно съставя актове на всички извършени работи и съставя нови актове на коригирани и впоследствие признати работи от инвеститора; срочно изготвяне на отчетните документи; проверява калкулациите и парафира всички фактури за извършени услуги, получени материали, ползвана механизация и др.; подготвя заявките за материали, механизация, работна сила; изработва актовете, които подписва инвеститора; участва в процеса на оферирание на проекти, изготвяне на тръжни процедури; контролира правилното подреждане и съхранение на материалите и др. На следващо място, предоставените на В. Л. компютърна техника, мобилен телефон и служебен автомобил, служат за обезпечаване на трудов процес и пряко кореспондират с изпълнението на задълженията на длъжността „технически сътрудник“, изискващи материално и техническо обезпечение за изготвяне на документация, посещение на обекти с цел технически и организационен контрол, отчитане на работа. Уговорено и установено е било и работното място, на което е полаган трудът. Реалният предмет на договорите за услуги между В. Л. Л. и „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД е престирането на труд, чрез предоставяне на работна сила, а не постигането на конкретен резултат. По тези съображения е било потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място] постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 27.04.2023г. с работника В. Л. Л..

В заключение, решението от 30.04.2024г. на СРС, НО, 109-и състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. П. Б., които се определят в размер на сумата от 80.00 (осемдесет) лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2078 от 30.04.2024г., постановено по нахд № 13460/2023г. на СРС, Наказателно отделение, 109-и състав.

ОСЪЖДА „ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕАД, представлявано от В. В. А., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Ю.“, [улица] за заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място] с адрес: [населено място], район “И.“, [улица] сумата от 80.00 (осемдесет) лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.